

Ivan! Jezus, Jezus!“ Ali zamán! Nikogar ni bilo blizu. Nekaj časa je také preteklo. Moči so ga užé zapuščale, in ni se mogel več také trdno držati za grmove veje.

Mrzel pot mu je pokrilo blede čelo, v glavi se mu je jelo vrteti. Še jedenkrat vzklikne, ali ne več také glasno kakor poprej: „Oče, mati, Ivan! Pomagajte!“ — —

Komaj izgovori besede, zasliši nad seboj neko šumenje.

„Oh Josip!“ vzdihne nekdo z žalostnim glasom. „Drži se, le še malo se drži!“ — — Bil je Ivan, katerega so oče poslali h kovaču vprašat, je-li užé oje napravil. Ko se je domov vračal, slišal je Josipa klicati in prišel je ravno v največje nevarnosti k njemu.

Ivan ni izgubil zavésti. Urno leže na tla, prime se z levo roko za drugo vejo grma, a z desno prime svojega brata za roko. Mogočni vladar mu je dal v tem hipu toliko moči, da je z lehkoto potegnil Josipa k višku ter ga otel gotove smrti.

Brez zavésti se je zgrudil Josip svojemu dobremu bratu v naročje, a ko se zopet zavé, pade na kolena pred njega, dvigne svoji roki k njemu ter reče: „Ivan! Ivan! Mene bi ne bilo več, ako bi me ne bil ti rešil; in jaz sem tebe sovražil, také zeló sem te sovražil! Ivan, brat moj, odpusti mi!“ To rekši, oklenil se je bratovih nog ter je stokal: „Joj, joj! Glej, še danes sem hotel, da bi te bili tudi stariši sovražili, kakor sem te sovražil jaz. Ono lepo posodo sem jaz vrgel raz steno, nisi je ti, nisi! Ivan, odpusti mi, jaz te ne sovražim več!“

Ivan se nagne k njemu ter mu reče: „Jaz sem ti takéj vse odpustil, ker te nikoli sovražil nisem.“ In oba sta se jokala samega veselja.

Josip je govoril resnico. Od te ure je bil ves drugačen in stariši so se zeló veselili te nove bratovske ljubezni.

Miljenko Devojan.

— x —

Domovina.

Beséda ljubša, nego tí, premila domovina!

V ušésa môja ne zvoní, premila domovina!

Nikdér ne najdem dražjega iména;

Nikdér mi sláje se ne zdí, premila domovina!

A ves te nerazumni svét prezíra;

S tobój mi sree krvaví, premila domovina!

Pod grmom tí vijólica sí tíha,

Ki vpógnena lepó diší, premila domovina!

Če tudi védno te ohólstvo tláči,

Ljubézen môja ti gori, premila domovina!

Le vzdrámi se, ker nóč užé minéva,

In za gorámi se daní, premila domovina!

Miljenko Devojan.

— x —